

Pia Kjærsgaards grundlovstale, Lykkesholm, 5. juni 2021

Kære alle!

Så står vi her endnu en gang!

Ja, det går da fremad. Sidste år måtte publikum følge begivenhedernes gang ude ved skærmene.

I år kan være flere samlede.

Ja, vi kan endda gå på restaurant igen, og kulturlivet er langt om længe ved at vågne langsomt op.

Der er lys for enden af tunnelen.

Antallet af vaccinerede vokser støt og roligt – om end i langsommere tempo, end vi oprindeligt kunne have ønsket os.

Som erstatning for levende mennesker omkring har vi længe kigget på en skærm

Onlinemøderne har kastet nye begreber af sig. Hvem ved f.eks. hvad en ”gammel hånd” er? Ja, det er en, der har bedt om ordet på et Teams-møde, men har glemt at fjerne hånden igen.

Møder er blevet til ”webinarer”, hvor folk, der tidligere sad pænt i jakkesæt, pludselig optrådte i pyjamas eller joggingtøj.

Og hvad med alle dem, der slukkede kamera og mikrofon? Hvem havde styr på, om de overhovedet hørte efter?

Underholdningsprogrammerne i TV har haft rigeligt med stof. Så var der det berømte byrådsmøde i Høje Taastrup, hvor et byrådsmedlem spurgte, om der ”var nogen frække piger på linjen”, og hvor et andet byrådsmedlem synligt havde gang i rødvinen.

Eller præsten i Hvide Sande, der digitalt blev udklædt i ”Blues Brothers”-outfit.

Jo, heldigvis har vi også kunnet more os – det er meget dansk.

Jeg vil ikke bagatellisere corona. Restriktionerne har været nødvendige. Især for at beskytte de ældre og svage i vores samfund.

Danskerne har klaret udfordringerne fint. Langt de fleste har respekteret restriktionerne og overholdt dem.

Men pandemien udstillede også, at vi har et alvorligt problem med parallelsamfund.

Ja, jeg ved godt, at politiet også har måttet give bøder og opløse fester i Gentofte og andre steder – forskellen er, at her blev det respekteret. Og man retter ind, når politiet kommer med påbud.

Men husker nogen ”corona-festerne” på et hotel i Høje Taastrup? Her havde kommuner på Vestegnen anbragt borgere, som skulle isolere sig.

Det samme skete i Odense, hvor unge mennesker blev ”isoleret” på et nedlagt plejecenter.

Men her var fest og glade dage. De unge inviterede til fest og gik på McDonalds, selv om de bragte smitten videre.

Odense Kommune måtte hyre vagter til at overvåge de isolerede.

Ja, vi ved godt, hvad det var for ”unge”.

Og nej, jeg køber ikke forklaringen om, at de ”bor tæt”, ”arbejder i frontlinjen” eller at der er ”socioøkonomiske” årsager til, at smitten rasede uhæmmet i landets ghettoer.

Det var bortforklaringer. Intet andet.

Nej, det handlede om, at vi har en befolkningsgruppe, der lever komplet isoleret fra os andre. Med andre værdier. Andre normer. Andre sæder og skikke.

De ville da blæse på reglerne. De respekterede ganske enkelt ikke en eneste af de regler, som de fleste af os andre overholdt til punkt og prikke.

Det seneste skud på stammen er, at Sundhedsstyrelsen i samarbejde med en imam har måttet stå på hovedet i Koranen og haditherne for at finde eksempler på, at profeten Muhammed skam ikke havde noget imod læger og medicin.

Og hvorfor så det? Jo, for ellers frygter man, at mange muslimer ikke vil lade sig vaccinere. Derfor tager man religionen i brug.

Jeg spørger: Hvad i alverden laver de mennesker her i landet? Hvorfor er de kommet hertil?

Er det ikke på tide, at de rejser hjem, når de ikke kan finde ud at rejse med tidsmaskinen frem til det 21. århundrede?

I Vollsmose truede indvandrerens asociale adfærd hele genåbningen i Odense Kommune. Det samme var tilfældet i Ishøj og mange andre steder.

--

Coronaens værste fingeraftryk var og er begrænsninger. Helt håndgribelige begrænsninger i vores hverdag.

Men til gengæld begrænsninger, som vi i det mindste kan se en ende på. Forhåbentlig meget snart. I takt med vacciner og flokimmunitet.

Men værre er en anden type af begrænsninger – som lader til at være langtidsholdbare, og et fænomen, som vil præge de fremtidige generationer af danskeres liv og forvandle dem til det værre.

Og dem er det værd at tale om her på Grundlovens fødselsdag – på selve ”det danske demokratis” fødselsdag.

Begrænsninger, som tilstedeværelsen af en fremmed – og i stigende grad intolerant – religion pålægger os. Ofte helt frivilligt.

Lærere har oplevet at blive truet, hvis de brugte Muhammed-tegningerne i deres undervisning.

En enkelt lærer i Danmark må ligefrem leve på en skjult adresse, fordi hun ønskede at fortælle sine elever om karikaturtegningerne.

Det medførte dødstrusler på de sociale medier – og at der ikke er langt til at sætte handling bag ordene, det vidner drabet på en fransk skolelærer, som viste Muhammed-tegningerne, om.

Begrænsninger, som naboerne til udrejsecentret Kærhovedgård oplever, når kriminelle udviste udlændinge hærger og tyranniserer deres omgivelser med tyverier og voldelig adfærd.

Begrænsninger blandt folk i de store byer, der risikerer at havne i de bandekriminelles krydsild, at blive afkrævet beskyttelsespenge eller – for de unges vedkommende - at blive fornærede og filmet i forbindelse med overfald.

I det hele taget er bandekriminaliteten stukket helt af.

Måske skulle vi kaste et blik på den humanistiske stormagt på den anden side af Øresund.

Sverige har siden 2000 udviklet sig til det land i Europa, hvor flest unge mænd mellem 20-29 bliver dræbt af skud fra skydevåben.

Det svenske kriminalpræventive råd kan naturligvis ikke finde nogen forklaring. Det kan den svenske statsminister Stefan Löfven vist heller ikke.

Heller ikke selv om forklaringen ligger lige for: At befolkningsudskiftningen i Sverige er så fremskreden, at svenskerne om blot 45-50 år er blevet et mindretal i deres eget land.

I de store byers forstæder kontrollerer indvandrerbander allerede, hvem der får lov til at betrede ghettoen.

Her lever man som i Mellemøsten. Man ser arabisk TV, tvangsgifter døtre, begår æresdrab og indhyller kvinderne i heldækkende dragter.

Med Sverige har det intet at gøre. Svensk tales stort set ikke – og de traditionelle svenske værdier er borte.

Så langt er vi ikke i Danmark.

Men det går den gale vej.

Selv om den socialdemokratiske mindretalsregering bedyrer at føre en hård udlændingepolitik, kan den intet gøre ved de syriske flygtninge, for hvem det er blevet sikkert at rejse hjem.

Stort set ingen af dem har forladt Danmark.

Det rundhåndede velfærdssamfunds tilbud om et liv på overførselsindkomster minus reelle krav om tilpasning og respekt for danske værdier er ganske enkelt alt for tillokkende.

Senest opleve vi, hvordan regeringen begik løftebrud, da den langvarige debat om børn af islamistiske rugemødre med dansk statsborgerskab gjorde den mør.

Nu er vi tvunget til at åbne velfærdssamfundet op for folk, som hader Danmark og afskyr de danske værdier.

Endda så meget, at de rejste ned for at deltage i Islamisk Stats barbariske forbrydelser mod menneskeheden og tilbedelsen af vold og masse mord.

Men de elsker vores penge, vores sundhedsydelser – og alt det andet, velfærdssamfundet så rundhåndet tilbyder dem – f.eks. et liv uden arbejde og på livslange overførselsindkomster.

Et liv, der - målt i levestandard og bekvemmeligheder - slår livet for selv den mest hårdtarbejdende syrer i Syrien med flere længder.

Intet under, at de gerne vil opholde sig her – trods danskernes ”racisme”.

Imens fabler regeringen videre og bygger det ene luftkastel efter det andet – f.eks. asylcentre i det afrikanske land Rwanda.

Noget som enhver ved aldrig bliver realitet.

Det er rene fantasifostre.

Da nyheden om de syriske flygtningebørn og deres mødre ramte de danske medier, stod regeringen klar med en – syntes den selv – genial plan.

Nu skulle de kriminelle afviste asylansøgere fjernes fra Kærshovedgård og sendes til... ja, hvor mon? Rwanda? Grønland?

Nej, regeringen havde til formålet opkøbt en faldefærdig herregårdsruin på Langeland til en overpris på 13,5 millioner kroner. Her skulle de afviste udlændinge så opholde sig.

Men regeringen gjorde regning uden Socialistisk Folkeparti.

Og hvis nogen troede, at Langelands befolkning ville være lige så ”humanistisk” indstillede, som de havde givet udtryk for, da et flertal anbragte Socialistisk Folkeparti i borgmesterstolen, så tog de fejl.

Der lød et ramaskrig. Nu havde man endelig fået Langeland på ret køl, og så skulle øens sydlige ende pludselig plastres til med utryghed, hegn, videoovervågning og massive politistyrker.

Efter få dage var Langelandsplanen aflivet.

Og har regeringen så en ny plan? Et nyt alternativ til Kærshovedgård? Nej, overhovedet ikke. Nu kan de afviste kriminelle få lov at blive – og det er da vist i øvrigt godt nok, idet Socialdemokratiet alligevel ikke står så stærkt på de kanter.

Samtidig fabler regeringen videre om udrejsecentret i Rwanda – som også har opnået international omtale.

--

Men naturligvis får regeringen aldrig etableret et udrejsecenter i et korrupt afrikansk land.

Det er der naturligvis også en årsag til.

Årsagen hedder ”konventioner”.

Konventionerne stammer fra dengang, Europa efter Anden Verdenskrig var præget af enorme flygtningestrømme.

Dengang gav de mening. De beskyttede europæerne. De var rimelige i forhold til de lidelser, som to verdenskrige havde forårsaget.

Konventionerne reddede Europa og bevarede menneskeligheden. Desuden var situationen midlertidig.

Selve det at være flygtning var noget midlertidigt.

Man vendte i de fleste tilfælde tilbage, hvor man kom fra.

I dag er konventionerne i færd med at ødelægge Europa.

I dag er konventionerne blevet løftestang for ukontrolleret indvandring.

I dag er konventionerne løftestang for befolkningsudskiftningen i de vesteuropæiske lande – en udvikling, som ikke et eneste europæisk folk på noget tidspunkt har efterspurgt.

Når jeg siger vesteuropæisk, er det fordi landene i Central- og Østeuropa har svært ved at se det fantastiske ved indvandringen fra den muslimske verden.

Derfor lægges ledere som Ungarns Viktor Órban for had i EU sammen med andre statsledere.

Fælles for disse lande er, at de efter årtiers kommunistisk undertrykkelse ganske enkelt nægter at underkaste sig en ny ideologi – den falske humanismes ideologi. EU's ideologi. Konventionernes herredømme.

Det er konventionerne, der forhindrer os i at hjemsende afviste asylansøgere, hvad enten de vil eller ej – og hvad enten deres hjemland ønsker at modtage dem eller ej.

Det er konventionerne, der forhindrer os i at sætte de afviste kriminelle udlændinge bag lås og slå, sådan som vi burde. Lige indtil de frivilligt rejser hjem.

Det er konventionerne, der tillader disse kriminelle udlændinge at terrorisere deres omgivelser med kriminalitet – uden at det har mærkbare konsekvenser for dem.

Det er konventionerne, der forhindrer os i at skille os af med storkriminelle Levakovic-klan med et synderegister på størrelse med en gammeldags telefonbog – og som derfor stadig kan modtage sociale ydelser, samtidig med at de begår kriminalitet.

Det er konventionerne, der gør, at vi ikke må skelne mellem udlændinge, således at vi f.eks. kan sikre, at danskere, der ønsker at bringe en ægtefælle til landet og har orden i sagerne naturligvis ikke skal underkastes samme lovgivning, som udlændinge, der ønsker en måske tvangsgift ægtefælle med udsigt til et livslangt liv på offentlig forsørgelse til landet.

Konventionerne er udlændingenes fest – men for danskerne er konventionerne ensbetydende med utryghed og begrænsninger i hverdagen.

I flere og flere lande får man øjnene op for, at udviklingen ikke kan fortsætte.

At forsøget på at integrere de mange fremmede har været en katastrofe.

At parallelsamfundene ryster samfundet i dets grundvold og truer sammenhængskraften.

Der er kun én udvej: Et farvel til konventionerne. En afvisning af at lade forældede tankegange styre nutidige problemer!

Netop på Grundlovens fødselsdag skal vi tage denne vigtige debat.

Grundloven er ”lovenes lov”. Den er rammen for vores 162 år gamle demokrati.

Men hvad er ”lovenes lov” i grunden værd, når konventioner og direktiver vedtaget af ikke-folkevalgte kommissærer fra EU gang på gang sætter begrænsninger op?

Det er på tide, at vi ”tager Grundloven tilbage”!

At vi igen bliver herre i eget hus!

At det er OS og ikke andre, der bestemmer, hvem der skal opholde sig her i landet og nyde godt af vores gæstfrihed og privilegier!

At begrænsningerne på danskernes ytringsfrihed og ret til en tryk tilværelse på dansk jord bliver fjernet!

At Grundloven endelig får den status, som den fortjener – intet over og intet ved siden af!

--

Og lad os så glæde os over, at det endelig er sommer!

At vi kan møde og besøge hinanden igen!

At vi snart kan give håndtryk og kramme dem, vi holder af – hvor har jeg savnet det!

At vi uden at bekymre os kan gå i biografen, besøge en udstilling, gå til koncert eller rejse hvorhen vi vil!

Bare det at have været ude blandt mennesker igen har gjort mig glad – det at føle fællesskabet og at være en del af noget større.

Nu glæder jeg mig til et helt normalt folketingsår. Hvor jeg vil arbejde for alle de mærkesager, som Dansk Folkeparti står for.

De ældre!

Udlændingepolitikken!

Et sundhedssystem, der blandt verdens bedste!

En bedre sammenhæng og balance mellem land og by!

Ud med corona – og ind med normal almindelig politik.

Jeg ønsker alle en rigtig god sommer – og fortsat god grundlovsdag.

